

*„Az Úr nem bocsátott meg minden ellenségének”
(Heinrich von Kleist)*

Nem a kolostor falainak
Masszív csöndje függesztette fel
A gondolatban már kiadott parancsot:
„Gyűjtsátok fel!”
Nem is a lányok torkán remegő ének,
Mely a térre néző folyosókról kiszűrődött.
A lovasok által megszállt térre.

A felhőkre torlódott harag viharában
Szándék és idő észrevétlen rendelése
Nem jel volt - csak hallgatag háttér.

A szüzek is.
Mint heringek kiterítve feküdtek
A széltől felkavart kövezet sűrű porában.
Pikkelyként fénylett testük, a fehér vászon.
A fejedelemasszony, kezében a Megfeszített ezüst képmásával,
Sápadtan, mint a gyolcs, szintén a lovak elé vetette magát.

Urunk érintetlen menyasszonyai
Csendben vártak a földön,
S a lovak felhorkantak a szüzesség tiszta szőnyege előtt.

De nem e felajánláson tört meg a szándék
Lerombolni az isteni otthont.
Nem a világgal régen szembefordított,
Védetlen női testek kemény pajzsán
Akadtak fenn a parancs szavai: „Gyűjtsátok fel!”

Nyitotta már száját a szóra,
Mikor közvetlenül mellette
Iszonyú villám csapott a földbe.
A ló két lábra ágaskodva vad nyerítéssel
74 Nézett az égre, s a lovas sápadtan,
Akár a gyolcs, háromszor keresztet vetett,
Önmagát úgy látva, mint neki rendelt sorsot.

Elhagyták a zárdát még a vihar kitörése előtt.
A megáradt Mulde medrét követve.

Lelkünk vizeit nézték az agyagsárga habokban

A BŐR KÜSZÖBÉN

75

(Egy Holan-versre)

A nőkről mi csak beszélni tudunk.
A testre terített fátylon.
Átvődik a bőr akadály nélkül.

Tükröt tartani nem tud a férfi nőnek,
Küszöbét hiába illeti csókkal.

Ami ránk nyílik ott alant,
A szeméremrés szédítő távlatában,
Térdre kényszerít, és nem tűr el nevet,

Mégis oda kell veszni,
Állni lángrepedésben, a bőr küszöbén,
Hogy célba érjen az isteni szándék.